

det private byggeris relative stilling blive endnu gunstigere. En sådan udvikling forekommer så meget mere urimelig, som det almennyttige byggeri har en særlig forpligtelse til fortrinsvis at bygge for den mindrebemidlede del af befolkningen.

Forslagsstillerne ønsker ikke særbegunstigelser for det almennyttige byggeri, men mener, at den yderligere støtte til boligbyggeriet, som alle indrømmer er påkrævet i den øjeblikkelige situation, må komme hele det støttede boligbyggeri tilgode, og at yderligere støtte fra det offentlige må ledsages af bestemmelser, der sikrer, at de bygherrer, som modtager denne støtte, påtager sig ensartede forpligtelser.“

Indenrigs- og boligministeren kunne ikke tiltræde lovforslaget, om hvilket han ved lovforslagets 1. behandling i folketinget bl. a. udtalte:

„Den grundtanke, som det socialdemokratiske forslag om ændringer i byggestøttelovgivningen bygger på, er, at huslejen i nybyggeriet skal bevares på et ganske bestemt forud fikseret niveau. Der indføres en slags datolinie i vor boligpolitik, og hvad der er indenfor denne datolinie — som jeg forstår er 1. januar 1950 —, lader vi som om ikke eksisterer, det får ingen indflydelse på selve huslejerne, men vel indflydelse på statens og skatteydernes og befolkningens byrder i det hele taget for at dække den huslejestigning, som rent faktisk har fundet sted, efter at datolinien er passeret.

En sådan fremgangsmåde er i sig selv en umulig opgave, *de finansielle konsekvenser er ganske uoverskuelige*, og hertil vil jeg gerne føje den tankegang, at det egentlig er urimeligt uden videre at fastslå, at en hvilken som helst person, der bosætter sig i en ejendom, hvor vi efter det socialdemokratiske princip — idet vi tænker os det gennemført — holder en husleje, der er væsentlig lavere end den, den faktiske prisudvikling betinger, uanset hans økonomiske forhold skal have et så mægtigt statstilskud, som der faktisk kan blive tale om, hvis prisudviklingen fortsætter, ja, som der efter min mening allerede er tale om med den prisudvikling, der er konstateret siden 1. januar 1950. En sådan fremgangsmåde har intet med sund økonomisk politik at gøre.“

Med undtagelse af *Alfred Jensen* (DK) havde de øvrige talere, der deltog i forhandlingen, ligeledes væsentlige indvendinger at gøre mod lovforslaget, som de dog var villige til at optage til drøftelse i det udvalg, der var nedsat til behandling af de af indenrigs- og boligministeren foreslåede ændringer i byggestøttelovgivningen.

En sådan udvalgsbehandling kom også i stand, men udvalget afgav ikke betænkning angående lovforslaget.